

10è ANIVERSARI

CELEBRANT L'ART A LES GALERIES

**BARCELONA
GALLERY
WEEK
END**

**19—22
09. 2024**

**+
THE COLLECTOR IS PRESENT
9—11. 05. 2024**

ÍNDEX

1. BARCELONA GALLERY WEEKEND

2. PROGRAMA

- 2.1 PROGRAMA GENERAL: EXPOSICIONS GALERIES
- 2.2 PROGRAMA PARAL·LEL:
THE COLLECTOR IS PRESENT (9_11 de maig)
ACTIVITATS A LES GALERIES
COL·LABORACIONS AMB ALTRES ENTITATS

3. PROGRAMES PER PÚBLICS

- 3.1 PROGRAMA PÚBLIC
- 3.2 PROGRAMA PROFESSIONAL
- 3.3 PROGRAMA D'ADQUISICIONS

4. COMUNICACIÓ

5. ENTITATS COL·LABORADORES

6. EQUIP

1. BARCELONA GALLERY WEEKEND

Barcelona Gallery Weekend és un esdeveniment anual promogut per l'associació **ArtBarcelona.Galleries**. Del 19 al 22 de setembre de 2024 va celebrar la seva 10ª edició.

A través d'una programació especial, des de 2015 inaugura la temporada expositiva reunint un **programa general d'exposicions en galeries d'art contemporani i modern de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat, en horari ampliat d'obertura, que es complementa amb activitats especials en les galeries participants i espais col·laboradors.**

A més a més, **del 9 a l'11 de maig** es va celebrar la segona edició de **The Collector is Present**, un programa fruit de la col·laboració entre col·leccionistes i galeristes de Barcelona Gallery Weekend. A través d'exposicions i activitats programades conjuntament entre ambdós agents, es va posar en relleu la relació entre ells i la seva implicació en l'ecosistema de l'art.

2. PROGRAMA

2.1. GENERAL: EXPOSICIONS inaugurades el 19.09

Un comitè designat per la junta directiva d'ArtBarcelona. Galeries ha seleccionat les propostes expositives presentades per les galeries a la convocatòria de 2024, tenint en compte la seva capacitat de contribuir a la construcció d'un programa de qualitat i rellevància.

27 GALERIES +30 ARTISTES NACIONALS I INTERNACIONALS

ADN Galeria · Eugenio Merino / Julio Anaya

Ana Mas Projects · Michael Lawton

àngels barcelona · Lúa Coderch

Artur Ramon Art · Jordi Ortiz

Bombon Projects · Lara Fluxà

Chiquita Room · Louis Porter

Dilalica · Beatriz Olabarrieta & Mario Santamaría

ethall · Rasmus Nilausen

Fuga · Nieves Mingueza

Galería Alegría · Jorge Diezma / Philipp Röcker

Galeria Marc Domènech · Esther Boix

Galería Uxval Gochez · Yeonsu Lim

Galería Valid Foto BCN · Masao Yamamoto

House of Chappaz · Carles Congost

L21 Barcelona · Fabio Viscogliosi

Mayoral · Col·lectiva: Barcelona 80s / Catalina León

Pigment Gallery · Sito Mújica

Prats Nogueras Blanchard · Richard Wentworth

ProjecteSD · Jochen Lempert

RocioSantaCruz · Lionel Sabatté

Sala Parés · Michael Kenna & Toni Catany

Senda · Gino Rubert

Suburbia Contemporary · Gianluca Iadema

Taché Art Gallery · Lluís Lleó

Víctor Lope Arte Contemporáneo · Beate Höing

Zielinsky · Claudio Goulart

3 Punts Galería · Jan Schüler

ADN GALERIA

Mallorca 205, 08008 Barcelona
adngaleria.com

EUGENIO MERINO / JULIO ANAYA DE CARN I ÉTER: PICASSO, MIRÓ I TÀPIES | BANC PUBLIC

ADN Galeria reuneix dos artistes: **Julio Anaya** (Màlaga, Espanya, 1987) i **Eugenio Merino** (Madrid, Espanya, 1975). El primer mostrarà, entre l'homenatge i la desmitificació, algunes reproduccions d'obres mestres de la història de l'art occidental en fragments de cartró desgastats. Amb les seves fidels rèpliques però fetes sobre materials pobres, conceptes com "autoria", "autenticitat" i "propietat" són posats sota sospita, però també altres com ara "conservació" i "transmissió". Per aquesta línia segueix el projecte d'Eugenio Merino "Banco Público", una investigació sobre la ideologia política de Federico García Lorca i com s'ha falsejat interessadament al llarg de la història (des del Franquisme fins a la democràcia). L'artista es basa aquí en les entrevistes i conferències que va concedir el poeta en vida i que han estat recopilades per Víctor Fernández i Rafael Inglada. El resultat es tradueix en una instal·lació escultòrica i sonora comissariada per Semíramis González a l'espai expositiu de la galeria, amb la col·laboració de Víctor Fernández i Juan Diego Botto.

ANA MAS PROJECTS

Isaac Peral 7, 08902 L'Hospitalet de Llobregat, Barcelona
anamasprojects.com

MICHAEL LAWTON ENODIA

Michael Lawton (Sheffield, Regne Unit, 1980; viu a Barcelona) utilitza l'abstracció per descriure coses prosaïques com un mur o un escriptori, o per narrar moments verbals, viscuts o especulatiu; l'instant en què el núvol de cendra fosforescent es va solidificar al voltant de la ciutat de Pompeia, per exemple, o el moment en què els nostres avantpassats van sortir del pantà primordial fa 3,8 mil milions d'anys.

En aquesta primera exposició de l'artista a la galeria, presenta una nova sèrie de pintures en què ens aproxima a una particular reflexió inspirada per la deessa Enodia, protectora dels camins.

Així, conformant el nucli central de l'exposició, la idea de pintures duplicades que varem poder veure a la seva darrera exposició a La Capella (Barcelona), es desplega en una nova aproximació a través d'una sèrie de vuit pintures de mitjà format que ofereixen una vista sobre un indret en una carretera, com si d'una seqüència de fotogrames es tractés, convidant-nos a percebre'n subtils diferències entre la foscor, gairebé com quan observem les petites marques i pampallugues a la cola negra que antecedeix qualsevol projecció de pel·lícula en 16 mm. La característica paleta de colors lluents i frescos de Lawton deixa pas a unes peces on el color perd protagonisme, per oferir a una paleta més fosca, quasi monocroma. Junt a aquest conjunt, l'exposició també incorpora una sèrie de noves i vibrants pintures acríliques. L'escriptura, tant característica en la pràctica de Lawton, també hi serà ben present.

ÀNGELS BARCELONA

Pintor Fortuny 27, 08001 Barcelona
angelsbarcelona.com

LÚA CODERCH ESCENA

Sembla que l'escena és la unitat de sentit que millor caracteritza el nostre temps. Potser és perquè cada cop se'ns fa més difícil relacionar-nos amb el passat, i encara més amb el futur. L'escena, aquella situació en la qual ens trobem ara, allò que experimentem, sentim, pensem, amb la informació que tenim circumstancialment al nostre abast, no és només allò que ens fa sentir, és també una unitat d'acció, allò a què reaccionem.

«Escena» consisteix en una exploració objectual i sonora de les formes narratives més epidèrmiques, les més immediates i també les més estúpides.

ARTUR RAMON ART

Bailen 19, 08010 Barcelona
arturamon.com

JORDI ORTIZ UNA ALTRA IMAGINACIÓ. JORDI ORTIZ +373 ARBRES

Tenen imaginació els arbres? I si és que en tenen, a on ho representen? Aquestes qüestions són difícils de respondre perquè, d'entrada, ens costa creure que també hi puguin haver altres éssers amb capacitat de pensar i d'imaginar, tret de nosaltres.

El projecte pren com a referent una comunitat d'arbres que conviuen amb altres éssers vius en una circumscripció concreta, en aquest cas la ciutat de Barcelona.

He parat atenció al tronc. Aquesta part és la cara visible, única i expressiva de l'arbre, la que és perenne i on es manifesta la seva evolució: tot un llenguatge. El procés ha estat cercar i seleccionar, un individu de 373 espècies diferents.

Amb una munió de pigments, fruit de la relació entre la terra i el cel, l'arbre dibuixa un món oníric, fantàstic i ple de màgia. El resultat són unes fotografies, que mostren com l'arbre exterioritza la seva creativitat.

BOMBON PROJECTS

Trafalgar, 53, local B, 08010, Barcelona
bombonprojects.com

LARA FLUXÀ FIREFLY

“És un imperi aquesta llum que s’apaga o una cuca de llum?” - Borges.

Per a aquesta desena edició del Barcelona Gallery Weekend, presentem «Firefly», la primera exposició individual de **Lara Fluxà** (Palma de Mallorca, 1985; viu a Barcelona) a la galeria. «Firefly» és una unitat electrificada, un corrent elèctric al qual interrompre i acostar-se per tocar i sotmetre el gest. Un canal obert on sostenir l’electricitat. Aquesta exposició s’articula com una unitat electrificada, un corrent elèctric a què interrompre i apropar-se per tocar i sotmetre el gest.

Lara Fluxà treballa amb materials fràgils com l’aigua, l’aire, la sal, el quitrà, la llum o el vidre per reflexionar sobre la fragilitat de l’equilibri dels ecosistemes. Parla de la importància de tenir cura en contrast amb l’omnipresent desenvolupament d’activitats extractives i explotadores. La vostra obra ens convida a repensar les nostres relacions amb el medi ambient i a construir noves formes d’existència integrades i col·laboratives. A través de la seva pràctica, qüestiona la nostra manera de fer les coses i la nostra resposta a la crisi ecològica, tornant l’espectador a una posició on la consciència i la responsabilitat es converteixen en inexcusables.

CHIQUITA ROOM

Villarroel 25, 08011 Barcelona
chiquitaroom.com

LOUIS PORTER THE APPEARANCE OF A DISTANCE

Prenent el títol de la descripció que va fer el pensador alemany Walter Benjamin de l’aura, l’exposició busca analitzar la manifestació contemporània de la distància: la distància entre les coses, les idees i els éssers humans. En l’era de la connectivitat, per què sembla estar tot tan lluny?

A través de diverses tècniques fotogràfiques amb materials trobats a biblioteques, arxius i mercats de Barcelona i Londres, **Louis Porter** (Regne Unit, 1977) ha invertit, ampliat, transposat i modificat material científic i educatiu com a manuals de quiromància, documentació d’eclipsis solars, exercicis victorians de trigonometria, il·lustracions enciclopèdiques i revistes de divulgació científica, per posar en relleu la paradoxa de la distància al cor de la modernitat.

DILALICA

Trafalgar 53, 08010 Barcelona
adngaleria.com

BEATRIZ OLABARRIETA & MARIO SANTAMARÍA A CORNER IN WHEAT

«A Corner in Wheat» consisteix en un diàleg entre **Beatriz Olabarrieta** (Bilbao, 1979; viu entre Berlín i Barcelona) i **Mario Santamaría** (Burgos 1985; viu a Barcelona) a partir de diferents intervencions en l'espai, prenent la seva arquitectura singular i rastres com les antigues parets, les marques en el terra d'un entresolat que ja no està, perforacions d'exposicions passades, etc. La seva proposta planteja talls i desplaçaments d'elements, les recomposicions i les petjades materials dels quals generen moments de desconcert en l'espai. Aquestes operacions aprofundeixen en una lògica de desarticulació i rearticulació sota una nova forma, convidant-nos a pensar com afecten els cossos que habiten aquests espais.

ETHALL

Salvadors 24, 08902 L'Hospitalet de Llobregat, Barcelona
ethall.net

RASMUS NILAUSEN IDÉE FIXE

Amb motiu del 10è aniversari del Barcelona Gallery Weekend, ethall presenta una instal·lació site-specific de l'artista danès **Rasmus Nilausen** (Copenhagen, Dinamarca, 1980; viu a Barcelona).

L'exposició, titulada «Idée Fixe», fa referència a una tendència recurrent en l'obra de l'artista. Nilausen sembla construir la seva pràctica pictòrica sobre un fonament d'idees fermes i concretes que, no obstant això, apareixen barrejades amb frèvolos sentiments de dubtes interminables.

La galeria acollirà un arxiu pictòric d'obres recents compost per pintures i un altre tipus d'elements fixos. Es convida el visitant a inspeccionar, de prop i al·legòricament, com la nostra percepció de l'altre potser esdevé en la incomprensió de nosaltres mateixos.

FUGA

Lluís el Piadós 3, 08003 Barcelona
fuga.gallery

NIEVES MINGUEZA WINTERS WHILE WAITING

«winters while waiting» és un projecte visual que combina la investigació amb la pràctica creativa experimental. Debutant com a una instal·lació a la galeria FUGA a Barcelona el setembre de 2024, aquesta obra en evolució integra tècniques com el fotomuntatge, l'assemblatge, les estructures escultòriques i l'ús de text. Fa servir fotografies antigues trobades com a objectes transicionals, petites capses donades i altres elements de paper.

El projecte aborda el tema de l'abús de gènere en línia a través de testimonis, dades sobre els diferents tipus de violències en xarxa i l'impacte causat en les víctimes. A més a més, qüestiona la falta d'adequada resposta sobre aquest problema per part de les autoritats legals i les plataformes d'internet.

GALERÍA ALEGRÍA

Ronda de la vía 7, 08903 L'Hospitalet, Barcelona
galeriaalegria.es

JORGE DIEZMA / PHILIPP RÖCKER MORRALLA | ROCKER

Galeria Alegría presenta «MORRALLA» de **Jorge Diezma** (Madrid, Espanya, 1973) els últimes natures mortes mariners, que continuen amb la labor que l'artista ha vingut desenvolupant sobre la naturalesa morta. L'objectiu latent de Diezma és preguntar-se per la possibilitat que les coses no coincideixin del tot amb si mateixes. Diu que qualsevol cosa pot servir per al més profund estranyament, perquè tot és estrany quan es mira fixament el temps suficient, i concep la pintura com un mitjà privilegiat per fer-nos conscients d'aquesta estranyesa. Els peixos, fruites, pedres, sols i núvols que trobem en aquests quadres són una bona oportunitat per a detenir la mirada i desvincular-la de l'eficàcia que habitualment l'ànima.

A la sala contigua «ROCKER» de **Philipp Röcker** (Aalen, Alemanya, 1984), estarà composta d'un grup d'imponents escultures que, en conjunt, delimiten un camp temporal i espacial en el qual els espectadors són explícitament convidats a caminar a través i voltant. Encara que s'hagin reunides en un petit grup per a aquesta ocasió específica, cadascuna d'elles constitueix una obra autònoma que pot sostenir-se per si mateixa o relacionar-se amb les altres en combinacions i posicions sempre en constant moviment.

GALERIA MARC DOMÈNECH

Passatge Mercader 12, 08008 Barcelona
galeriamarcdomech.com

ESTHER BOIX PINTURES. 1955-1975

Primera exposició individual que se li dedica a l'artista des de 2006, i que torna a posar en relleu un treball que amb els anys s'ha anat fent més rellevant. La mostra inclou algunes de les seves obres més emblemàtiques pintades entre finals dels 50 i principis dels 70 - una etapa marcada pel seu allunyament del realisme naturalista i el desenvolupament d'un estil expressiu, cru i amb un fort component psicològic.

En les obres d'aquest període, l'artista, de forma molt conscient, utilitza el cromatisme i les formes figuratives contundents per a denunciar les nombroses injustícies socials que el règim franquista perpetuava i, en especial els abusos contra les dones. **Esther Boix** (Llers, 1927-Anglès, 2014) sempre fou una artista políticament compromesa que manifestava plàsticament la seva voluntat de centrar-se en les experiències humanes per sobre de la concepció formal de l'obra.

Durant els seixanta, va ser de les primeres artistes, al costat d'altres pioneres com Ana Peters o Mari Chordá, en preguntar-se pels rols tradicionals de les dones. Cal emmarcar també en aquest context el seu paper de líder del grup Estampa Popular de Barcelona (1965-1968) -un moviment anti-franquista vinculat a l'esquerra clandestina. La seva inquietud vers la lluita pels valors i els drets socials la van empènyer a realitzar una pintura amb fortes connotacions de denúncia que durant els primers anys 70, els "Anys durs", va consolidar amb un estil figuratiu al llindar entre el Pop Art i el Realisme Social.

GALERIA SENDA

Trafalgar 32, 08010 Barcelona
galeriasenda.com

GINO RUBERT CARIÀTIDE

En aquesta nova exposició, **Gino Rubert** (CDMX, Mèxic, 1969; viu i entre Barcelona i Berlin) deixa enrere la retòrica de la meta-pintura en què va estar submergit en els seus políptics de gran format sobre el món de l'art. Aquí, Rubert aparta el focus de les vanitats socials i sentimentals, per posar-lo sobre la crua solitud.

Retrats de dones atrapades pel seu destí, amb vestits esculpits sobre la tela, la figura de les quals queda partida per l'enquadrament, com si els límits de la tela les atrapessin de la mateixa manera que l'entaulament i la base aferren les cariàtides gregues - aquestes fascinants dones-columna que sostenen la cara sud del Temple de l'Erecteïó a Atenes, i amb aquest gest sostenen el món.

Dones poderoses que lluny de sotmetre's o resignar-se, ens miren de front, ens donen l'esquena, criden, canten, o naveguen, sense perdre mai l'equilibri i la compostura en un món que s'inclina colpejat per vents furibunds.

GALERÍA UXVAL GOCHEZ

Sicília, 382, 08025 Barcelona
uxvalgochez.com

YEONSU LIM WRAPPED

Fascinada i intrigada per la història de la intenció frustrada de Christo d'embolicar l'estàtua de Colom el 1975, l'artista sud-coreana **Yeonsu Lim** va visitar Barcelona durant la tardor de l'any passat. El resultat de la seva recerca és la sèrie d'obres presentades a la galeria Uxval Gochez sota el títol 'Projectes Barcelona'. Són dibuixos preparatoris i propostes per embolicar escultures públiques famoses que podem trobar a la ciutat. La majoria d'ells són coneguts i van ser creats per artistes famosos.

Yeonsu proposa cobrir el 'Mitjó' i l' 'Homenatge a Picasso' (tots dos d'Antoni Tàpies) o la figura femenina 'Der Morgen' (Georg Kolbe) al Pavelló Mies van der Rohe. Fins i tot es va posar en contacte amb el Museu Marítim per embolicar la maqueta de l'Ictineo de Monturiol. L'exposició es completa amb obres anteriors, que mostren intervencions espectaculars realitzades a Malta i Los Angeles i escultures que es produiran in situ durant una performance.

GALERIA VALID FOTO BCN

Buenaventura Muñoz 6, Baixos, 08018 Barcelona
validfoto.com

MASAO YAMAMOTO TOMOSU

«Tomosu» és una paraula japonesa que significa il·luminar la foscor/fer brillar una mica de llum en la foscor. Trec fotografies de coses petites i boniques que trobo a la meva vida diària. Seria feliç si les meves fotos arribessin a les teves mans i es convertissin en una petita llum en el teu cor. - **Masao Yamamoto**, (Gamagōri, Japó, 1957).

Les obres presentades són ambròtims, peces úniques i edicions en gelatina de plata obtingudes a partir d'aquests. L'ambròtip o amfitip fou un procediment fotogràfic utilitzat a mitjan segle XIX, especialment entre els anys 1855 i 1865. La imatge es troba en una capa de colodió sobre un suport de vidre. En realitat, és un negatiu de colodió humit que sembla un positiu. S'obté una imatge subexposada de manera deliberada que es veu en positiu en situar-la sobre un fons negre. Consisteix a recobrir una cara de vidre amb colodió iodat, que després s'immerse en una solució de nitrat d'argent. La placa de vidre es subexposa de manera deliberada a la càmera mentre encara està humida. La subexposició necessària dependrà de les característiques de la càmera i la il·luminació del motiu. Posteriorment s'ha de revelar i fixar la imatge. El negatiu resultant es pot veure en positiu en posar-la sobre un fons negre.

HOUSE OF CHAPPAZ

Ca l'Alegre de Dalt 55 baixos c, 08024 Barcelona
houseofchappaz.com

CARLES CONGOST NOI DE POBLE

La proposta de **Carles Congost** (Olot, Girona, 1970) per al Barcelona Gallery Weekend es basa en una cuidada selecció de nous treballs, la majoria inèdits i/o produïts per a l'ocasió, i en la seva conseqüent disposició i ordenació en l'espai a través de criteris plàstics i conceptuals.

Aquesta nova instal·lació de Carles Congost és una prolongació de l'obra escultòrica SMALLTOWN BOY que es va poder veure recentment a Esbaluard en una mostra de l'artista juntament amb Jeremy Deller comissariada per Tolo Cañellas i darrerament al Solo Project a la passada edició de la Fira ARCO. El muntatge consta de noves fotografies, una nova peça audiovisual creada i coproduïda especialment per aquesta exposició i també l'escultura de l'arpa com a peça central dins la galeria.

L21 BARCELONA

Isaac Peral 7, 08902 L'Hospitalet de Llobregat, Barcelona
L21gallery.com

FABIO VISCOGLIOSI GRENOUILLE VAGABONDE

L'exposició «Grenouille Vagabonde» de **Fabio Viscogliosi** (França, 1965) presenta una selecció de quinze noves obres que encapsulen les grans temàtiques d'aquest creador incansable. En aquesta mostra, es poden observar representacions d'ambients domèstics, objectes quotidians i animals humanitzats, temes recurrents en la seva trajectòria.

El personatge de la granota vagabunda és un reflex de la figura clàssica del rodamon al cinema, evocant a personatges icònics com els interpretats per Buster Keaton i Charles Chaplin. Al mateix temps, aquesta figura connecta amb els animals de les fàbules tradicionals, aquells que deambulen i s'embarquen en aventures simbòliques. La granota vagabunda de Viscogliosi es converteix així en una al·legoria que combina l'humor, la reflexió i la crítica social.

Les obres d'aquesta exposició són un testimoni de la capacitat de l'artista per a transformar el quotidià en art, i una invitació a explorar les múltiples capes de significat que habiten en elles.

MAYORAL

Consell de Cent 286, 08007 Barcelona
galeriamayoral.com

COL·LECTIVA: BARCELONA 1978-92. CÀNON I ANTICÀNON

Després de la llarga dictadura franquista, la Barcelona dels anys 80 va viure una dècada d'eufòria també a nivell artístic. D'una banda, va haver-hi un ressorgiment de la pintura, l'escultura i la continuïtat de l'art conceptual. D'altra banda, Barcelona també fou una ciutat lliurada a una transgressió, vinculada a la performance i la cultura underground. En paral·lel la ciutat visqué una expansió que culminà amb la creació dels grans museus i equipaments culturals (com el CCCB, el MACBA o el MNAC) la dècada següent.

Aquesta exposició -comissariada per Vicenç Altaió- pretén mostrar les dues cares, la del cànon i l'anticànon, a partir d'una selecció d'artistes i obres representatives, a més d'una acurada selecció de documentació amb catàlegs d'exposicions programades tant a galeries com a centres institucionals.

Amb obra de **Miquel Barceló, Tom Carr, Ramiro Fernández, Ferran García Sevilla, Joan Gelabert, Francesca Llopis, José Pérez Ocaña, Ramon Puiggené, Perejaume, Martina Pla, Jaume Plensa, Josep Uclés, Marcel·lí Antúnez Roca.**

CATALINA LEÓN AGÑIPÉ

L'exposició individual de **Catalina León** (Buenos Aires, 1981), «Agñipé», reuneix obres 2014-2024 en diversos materials com teles, guix, fustes, tèxtils, brodats i fulles de Barcelona. Lluny de concebre els seus suports com a superfícies neutres, l'artista els entén com a camps carregats d'històries que ella reactiva i resignifica en la seva pràctica pictòrica. Les seves obres integren marques, taques i accidents en un procés de constant reescriptura, afirmant la vitalitat de materials que es resisteixen a ser simples suports passius.

L'obra de Catalina León es construeix com un delicat equilibri entre la seva acció creativa i la capacitat d'actuació de materials que semblen respirar i oferir-li resistència, configurant un "laboratori" on s'experimenta amb la condició de la pintura. L'artista busca fer de cada peça una matriu per evocar la vida vibrant.

PIGMENT GALLERY

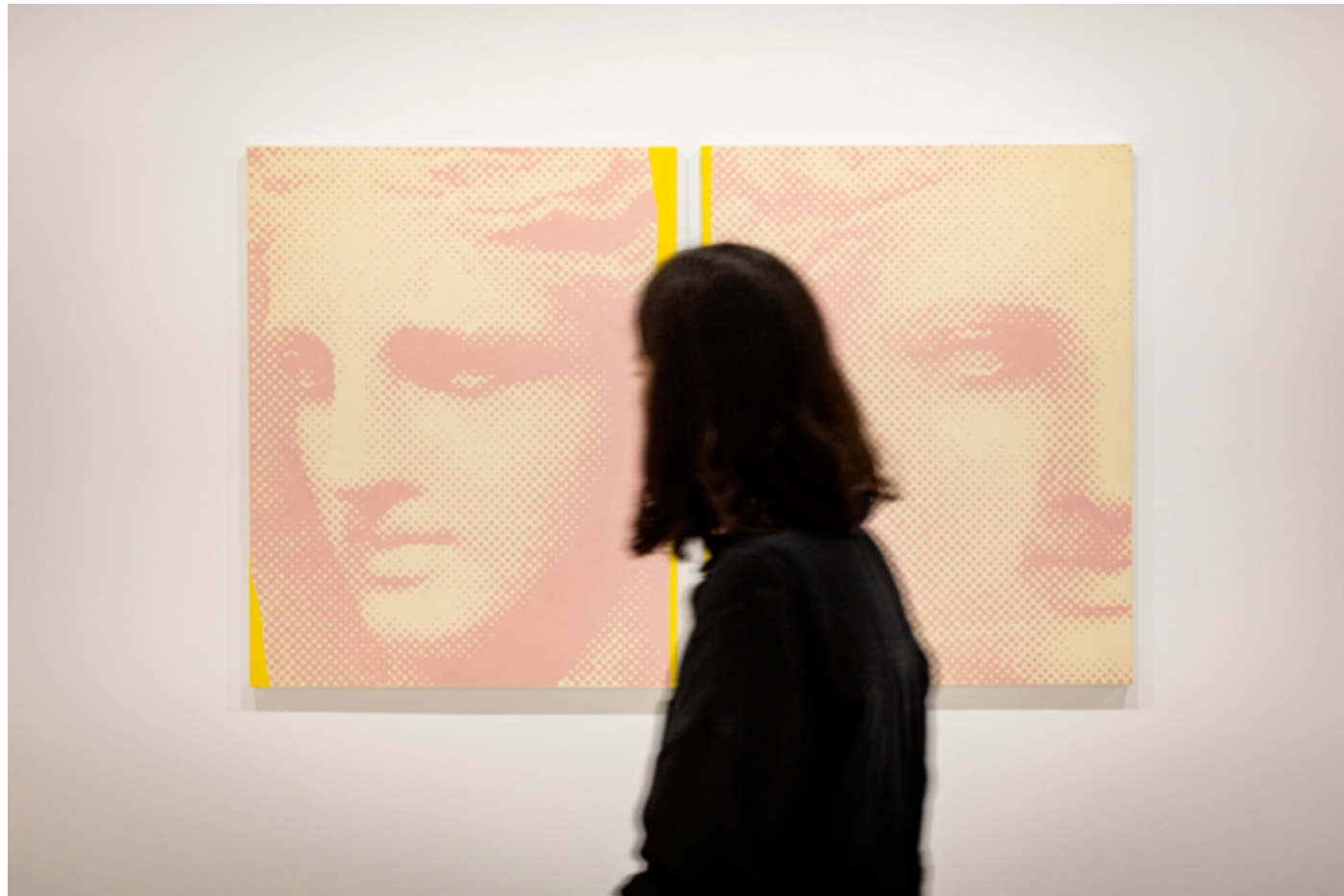
Mallorca 205, 08008 Barcelona
pigmentgallery.es

SITO MÚJICA DOUBLE CODING

«Double Coding» és un terme emprat en semiòtica, comunicació, psicologia cognitiva, teoria literària i informàtica. Fa referència a l'ús específic de formes de representació o codificació que permeten diverses interpretacions.

El concepte és aplicable a les obres per a l'exposició a Pigment Gallery, on **Sito Mújica** (Sabadell, Barcelona, 1971) construeix pintures a partir d'imatges digitals, imitant la trama de mig punt de manera manual, com ho van fer anteriorment Chuck Close, Roy Lichtenstein o Sigmar Polke. A més, s'integren elements figuratius amb icones plàstiques que evocuen quadres abstractes, creant una representació simultània o plans multicapa. Tot i que úniques, les obres resulten de l'apropiació de pràctiques i representacions de diferents procedències.

El resultat és una hibridació entre iconografia grecoromana, la moda contemporània i la cultura gràfica del pop. Una combinació de codis que proporciona diverses vies per a la percepció.

PRATS NOGUERAS BLANCHARD

Méndez Núñez 14, 08003 Barcelona
pratsnoguerasblanchard.com

RICHARD WENTWORTH REARVIEW MIRROR

Richard Wentworth (Samoa, 1947) ha exercit un paper vital en la nova escultura britànica des de finals de la dècada de 1970. El seu treball, que envolta la noció d'objectes i el seu ús com a part de les nostres experiències quotidianes, ha alterat la definició tradicional d'escultura i fotografia. En transformar i manipular objectes industrials i/o trobats en obres d'art, Wentworth subverteix la seva funció original i amplia la nostra comprensió d'ells en trencar el sistema convencional de classificació. Els arranjaments escultòrics juguen amb la noció de confecció i juxtaposició d'objectes que no guarden relació entre ells.

Wentworth prendrà com a punt de partida per a la seva nova exposició a Prats Nogueras Blanchard la reordenació de tot el seu estudi, on porta treballant i guardant peces i el que potencialment podrien ser peces, des dels anys 70, i generarà un nou cos de treball específic per a la mostra que inaugurarà durant el Barcelona Gallery Weekend 2024. Així, revisitant el seu treball, aquesta exposició serveix com a recontextualització de gestos transcendents dins de la pràctica de Wentworth, però també com a germen que dona lloc a nous jocs de vocabulari.

PROJECTE SD

Passatge de Mercader 8, 08008 Barcelona
projectesd.com

JOCHEN LEMPERT JOCHEN LEMPERT

La fotografia analògica en blanc i negre de **Jochen Lempert** (Moers, Alemanya, 1958) captura els rastres dels fenòmens naturals en tots els sentits, a qualsevol lloc i en qualsevol situació. El coneixement de l'artista de les ciències naturals (format com a biòleg), la seva sensibilitat i el seu ull agut, juntament amb el seu coneixement de l'art i la cultura, s'entrecreuen de manera orgànica que és impossible restringir el contingut de la feina a una sola idea.

Una fotografia en porta una altra i després una altra i després moltes... en una mena de joc entre llum i ombra, brillantor i foscor, transparència i opacitat. La seva nova exposició a ProjecteSD presentarà una sèrie de conjunts fotogràfics recents en què es torna a fer visible la vocació poètica del seu treball sobre la natura.

ROCIO SANTACRUZ

Gran Via de les Corts Catalanes 627, 08010 Barcelona
rociosantacruz.com

LIONEL SABATTÉ VA TORNAR A CASA AMB SACS DE TERRA VERMELLA I REBIUG

RocioSantaCruz presenta la primera exposició individual a Espanya de **Lionel Sabatté** (Toulouse, França, 1975). Escultor, pintor, dibuixant i, més recentment, fotògraf. Lionel Sabatté s'ha donat a conèixer sobretot per l'ús de materials poc habituals en l'art, que extreu del regne "del rebuig": en particular, pols, pell morta i ungles. L'argila també exerceix un paper important en la seva obra.

La seva exposició a RocioSantaCruz mostrarà tot el talent de Lionel Sabatté a través d'una sèrie d'obres creades expressament per a l'ocasió. Les Terres de l'Ebre, en el sud de Catalunya, amb els seus paisatges, i les pintures rupestres del Cocó de la Gralla, l'ha inspirat per a crear una sèrie d'escultures, pintures, fotografies i dibuixos d'una bellesa que captiva. Les petjades del temps, entre la prehistòria i el món contemporani, impregnen l'obra de l'artista.

*Amb la col·laboració de la galeria Ceysson & Bénétière i d'Alain Quemin.

SALA PARÉS

Petritxol 5, 08002 Barcelona
salapares.com

MICHAEL KENNA & TONI CATANY KENNA-CATANY. VENÈCIA

Després de la mostra 'El Paisatge del sentiment' (2023), acollim una segona exposició del fotògraf **Michael Kenna** (Widnes, Lancashire, Anglaterra, 1953) a la Sala Parés. En aquesta ocasió, establim un diàleg entre una selecció de la sèrie que el britànic ha realitzat sobre Venècia des de 1980 i les fotografies que **Toni Catany** (Mallorca, 1942-Barcelona, 2013) va dedicar a la ciutat italiana. Tot i que Kenna i Catany no es van conèixer mai, s'admiraven mútuament. Les confluències entre ambdues propostes són constants i, en ocasions, fins i tot evidents, i denoten una sensibilitat compartida. Les convergències, tant a les sèries venecianes presentades a l'Espai 1 com a les natures mortes que ocupen l'Espai 3 de la galeria, posen de manifest aquest vincle invisible entre totes dues mirades. «Kenna-Catany. Venècia» és el resultat de les connexions entre ambdós fotògrafs plantejades a l'exposició que va inaugurar el Centre Internacional de Fotografia Toni Catany de Lluçmajor (Mallorca) a mitjans de 2023.

SUBURBIA CONTEMPORARY

Carrer de València 345, 08009 Barcelona
suburbiacontemporary.com

GIANLUCA IADEMA FROM, MAYBE TO

«From, Maybe To» és un projecte de recerca que culmina en la creació de diverses escultures, amb l'objectiu d'investigar l'algorisme natural a través del qual els processos autosemblants de construcció i dissolució es manifesten en la nostra memòria mitjançant mòduls i la seva evolució, partint de records personals. L'obra s'endinsa en la intersecció de la música, l'art visual i l'arquitectura dins d'un marc conceptual arrelat en el procedimentalisme autorreferencial. Els records de **Gianluca Iadema** (Brescia, Itàlia, 1996) es converteixen en els de l'escultura. Aquesta es reflecteix en si mateixa, incorporant-se i identificant-se amb si mateixa quan es troba, transcendent la seva pròpia naturalesa, perquè el temps sorgeix de la memòria. Aquest procés implica que el moment present és una memòria i després és considerat com a memòria i reintegrat en el moment present. D'aquesta manera, el moment present existeix tant com ell mateix en el present com ell mateix en el passat, creant així una sensació de pas.

Aquestes simples estructures metàl·liques estan concebudes com a filtres a través dels quals alguns fragments de memòria, representats en aquesta obra particular per components de piano i altres elements musicals, són processats. Cada estructura entaula un diàleg amb un element musical, compostat enterament al piano. Com a resultat, es transformen en sistemes autònoms, gairebé com projeccions mnemòniques tridimensionals. Simultàniament, cada peça incorpora elements naturals, específicament branques d'arbres, per simbolitzar l'evolució fractal de la natura i el nostre propi desenvolupament.

TACHÉ ART GALLERY

Carrer Trafalgar 70 bajos 08010 Barcelona
carlestache.com

LLUIS LLEÓ PINTOR

Com si es tractés d'un tríptic, «Pintor» de **Lluís Lleó** (Barcelona, 1961), la tercera exposició de l'artista aquest 2024, després de les del Museu Marco de Vigo i la de Villa Campolieto, Itàlia.

Lluís Lleó va heretar del seu avi i del seu pare la fascinació per les pintures romàniques de la Vall de Boí, el seu interès per les tècniques tradicionals es veu reflectit a la seva obra, en què aplica la tècnica del fresc a través de la utilització del pigment en estat pur.

Els seus treballs més recents es caracteritzen per una conjunció entre escultura i pintura conferint al conjunt un matís gairebé arquitectònic. Durant l'exposició es podran veure les seves obres més recents així com es podran visitar les escultures públiques 'Pink Barcino' davant del Palau Robert o les sis escultures permanents als jardins de Pe-dralbes.

VICTOR LOPE ARTE CONTEMPORÀNEO

Aribau 75, 08036 Barcelona
victorlope.com

BEATE HÖING IT IS ALL ABOUT LOVE

Les aproximacions al passat a través d'una matèria primera com la que utilitza **Beate Höing** (Coesfeld, Alemanya, 1966), basada en figuretes de ceràmica ornamentals i objectes que podrien reposar sobre el tapet de ganxet de les nostres àvies, més que moure's per l'angle de la nostàlgia, transiten el territori de la sacralització, la idea de construir un objecte cultural que remunti a un passat original i doni sentit al nostre present. Amb aquest punt de partida, les obres de Beate Höing també atenen les configuracions de l'època en què vivim, la sobreproducció present als mercats i la nostra incapacitat per abastar-ho tot i sobreviure a aquesta mena de sublim globalitzat. D'aquí que en les seves obres l'abundància sempre hi sigui present i que, sigui davant una composició ceràmica o una de les seves pintures, no n'hi hagi prou amb la representació bàsica d'una idea; els seus formats més grans repeteixen i insisteixen en l'ornamentació.

Més enllà d'aquestes ceràmiques, el discurs de l'artista a «It is all about love» també recorre l'objecte pictòric, evocant les mateixes filies que veiem en altres formats. En les seves pintures trobem el mateix gust per l'aglomeració adorable, per omplir el llenç d'informació i despertar certa asfíxia visual en la persona que observa. Endinsar-se en l'obra de Beate Höing requereix un compromís, acceptar les regles del sagrat i del devocional, un vel que amaga les partícules elementals de la nostra tradició, aquesta essència primitiva que sembla motivar els processos escultòrics de l'artista i que, en un sentit últim, allunyen les seves ceràmiques del kitsch en benefici de l'objecte plàstic dotat d'una càrrega crítica. Crítica i perversa.

ZIELINSKY

Passatge de Mercader 10, 08008 Barcelona
zielinskyart.com

CLAUDIO GOULART GLADIATORS OF THE FUTURE

Claudio Goulart (Brasil, 1954 - Països Baixos, 2005) va desenvolupar la seva pràctica artística entre la primera meitat dels anys 70 i principis dels 2000 a Amsterdam, on va trobar la possibilitat d'experimentar als camps de la performance, del vídeo, la fotografia i de l'art postal. En aquesta mateixa ciutat va coincidir amb artistes com Flavio Pons, amb qui va signar de manera conjunta una sèrie d'obres i amb Ulisses Carrión, que va ser una figura i una influència important en la seva obra.

«Gladiators of the future» aborda els temes principals del seu treball, com el cos (de l'artista i de les ciutats), el polític (el post-colonialisme i les identitats) i el temps (Goulart va morir el 2005 per una malaltia relacionada amb la SIDA).

3 PUNTS GALERÍA

Consell de Cent, 317, 08007 Barcelona
3punts.com

JAN SCHÜLER GERMAN LANDSCAPES

Des de 2015, **Jan Schüler** (Gießen, Alemanya, 1963) reflecteix en les seves pintures les circumstàncies socials i polítiques en les quals va créixer. En 2016 va pintar una sèrie de presoners del camp d'extermini d'Auschwitz-Birkenau, "Schwarze Blumen" ("Flores negres"), basant-se en fotografies preses pel fotògraf del camp Wilhelm Brasse.

En la sèrie "Deutsche Landschaft" ("Paisatge alemany"), publicada des de 2017, Schüler troba els seus motius en ciutats com Dresden i Frankfurt, tots dos centres del romanticisme alemany, en Weimar, on es va fundar la primera república alemanya, a Düsseldorf o Berlín.

El característic de les pintures de Schüler són les superfícies llises, les formes delimitades i les àrees de color. En els seus paisatges, evita detalls innecessaris. Ni les persones ni els edificis, les tanques, els arbres o els núvols es presenten de manera naturalista, sinó que estan estilitzats de manera coherent.

2.2. PROGRAMA PARAL·LEL

2.2.1. THE COLLECTOR IS PRESENT

del 9 a l'11 de maig

The Collector is Present és un programa fruit de la col·laboració entre col·leccionistes i galeristes, els quals desenvolupen conjuntament un projecte a la galeria durant un cap de setmana, dirigit a tota la ciutadania.

14 galeristes han convidat 15 col·leccionistes a desenvolupar una proposta conjunta en les seves galeries entre el 9 i l'11 de maig. Aquest ha estat el punt de partida per generar una agenda d'exposicions, trobades i converses entorn de les relacions que s'estableixen entre galerista-col·leccionista-artista, així com les diferents maneres d'apropar-se a l'art i les possibles motivacions per a adquirir-lo.

PROGRAMA THE COLLECTOR IS PRESENT 2024 [AQUÍ]

A més, el 10 de maig es va presentar oficialment el programa de BGW2024 a la comunitat artística local. Amb el suport de la Fundació "La Caixa".

Sobre aquestes línies, **Prats Nogueras Blanchard: «Lliure associació. Un recorregut per la biblioteca de Mela Dávila Freire»**. A la imatge, esmorzar i conversa amb Dávila, presentant publicacions d'Helena Almeida, Adam Broomberg i Oliver Chanarin, R. Buckminster Fuller, Lourdes Castro, Mirtha Dermisache, Roberto Equisoain, Ryan Gander, Joe Goode, Pati Hill, Nancy Holt, Dominique Hurth, Marcel Marceau, Roberto Massó, Annette Messenger, Michalis Pichler, Gretta Sarfaty, Barbara Schmidt-Heins, Gabriele Schmidt-Heins, Michael Snow, Annie Sprinkle, Eric Tabuchi, Athena Tacha, Marianne Wex i Joyce Wieland.

A la dreta, **ethall: «L'important és com acaba»**. ethall i l'artista **Beatriz Olabarrieta** (l'exposició de la qual s'inaugura el mateix dia) conviden el **col·leccionista Gerardo Van Waalwijk van Doorn** i l'artista **Violeta Mayoral** a mantenir un acarament sobre la triangulació entre la figura del col·leccionista, el galerista i l'artista, a partir de la dissecció de l'exposició recentment inaugurada i d'altres obres aportades pels mateixos convidats. A la imatge, el galerista mostra una de les peces pertanyents a la col·lecció de Van Waalwijk.

A dalt, **Teresa Gancedo vs Evru. Trobada entre la Fundació Vila Casas i Rocío Santa Cruz**. Natàlia Chocarro, assessora d'art de presidència de la Fundació Vila Casas, va establir un diàleg entre obres d'Evru pertanyents a la Col·lecció Vila Casas i l'exposició «El cos dels símbols» de Teresa Gancedo. L'exposició va estar acompanyada per una trobada amb Natàlia Chocarro, l'artista Teresa Gancedo i la galerista Rocío Santa Cruz.

2.2.2. ACTIVITATS EN LES GALERIES del 19 al 22 setembre

El programa d'exposicions a les galeries ha estat complementat per una ampla agenda d'activitats entre el 19 i el 22 de setembre, per tal d'**aprofundir en aspectes tractats en les mostres, enriquir la programació, dinamitzar les visites i atraure públics**: converses amb artistes i comissaris/àries, performances, visites comentades per artistes, galeristes i comissàries, visites performatives i un brindis per l'aniversari d'una de les galeries participants.

Aquestes activitats se sumen a les rutes guiades organitzades per BGW en col·laboració amb la Fundació ARCO, els passejos per les galeries proposats per set curadores locals, i les visites per a famílies, de les quals parlem en l'apartat següent.

Esquerra: Conversa entre l'artista **Jochen Lempert** i el comissari **Miguel Wandschneider** a **ProjecteSD**; dreta: performance de música electrònica a càrrec de **Gianluca Iadema** en el context de la seva exposició «From, Maybe To» a **Suburbia Contemporary**, i visita performativa de **Lúa Coderch** a la seva exposició «Escena» a **àngels barcelona**; a baix, visita amb l'artista **Richard Wentworth** a la seva exposició «Rear-view Mirror» a **Prats Nogueras Blanchard**. Fotos: Rafa Arocha.

A dalt, visita comentada per l'artista a «Jordi Ortiz + 373 arbres» a **Artur Ramon Art**;
a baix, visita guiada a «Va tornar amb sacs de terra vermella i rebuig» amb l'artista **Lionel Sabaté** i el crític
d'art **Alain Quemin**, a **RocioSantaCruz**. Fotos: Rafa Arocha.

«A vuit mans» a les galeries de L'Hospitalet: conversa creuada entre els artistes **Jorge Diezma**, **Michael Lawton**, **Fabio Viscogliosi** i **Rasmus Nilausen** a **Galeria Alegria** (abaix), **Ana Mas Projects** (a dalt), **ethall** i **L21 Barcelona**. Fotos: Rafa Arocha.

2.2.3 ACTIVITATS EN COL·LABORACIÓ AMB ALTRES ENTITATS

Barcelona Gallery Weekend col·labora cada edició amb entitats amb seu a Barcelona i els seus voltants amb el fi de **generar sinergies i unir forces per enriquir conjuntament el teixit cultural i artístic de la ciutat i l'àrea metropolitana**. Enguany destaquem:

- Rutes guiades **ARCO GalleryWalks**, amb el suport de la **Fundación ARCO**.
- **Edició limitada de les bosses de BGW2024**, amb la col·laboració de l'escola de disseny **ESDI** i l'artista **Lara Fluxà**, representada per la galeria Bombon Projects.
- El **Museu Tàpies** va allotjar la presentació del festival **Art Explora Málaga**, amb la intervenció de l'artista Fito Conesa, representat per House of Chappaz, i una trobada amb les artistes Emma Talbot (guanyadora del VIII Max Mara Art Prize for Women) i Bernat Daviu (Bombon Projects), en col·laboració amb la **Collezione Maramotti**.
- **Visites a estudis d'artistes per a professionals:** Lara Fluxà (Bombon Projects) a **FASE**, Rasmus Nilausen (ethall) a **Salamina**, i Mario Santamaría (Dilalica) a **Trama34**. L'artista Lúa Coderch (àngels barcelona) va oferir una "visita d'estudi sense estudi" durant el trasllat entre Barcelona i L'Hospitalet.
- Visites guiades a la **Col·lecció MACBA**, a la seu de la **Fundació Vila Casas**, i la mostra a les Tres Xemeneies que va formar part de **Manifesta15**. A més, museus i centres d'art han donat accés gratuït als i les professionals convidades.
- Presentacions a **CaixaForum** i el Convent dels Àngels del **MACBA**.
- Presentació de la intervenció de l'artista Caio Reisewitz, representat per la galeria Prats Nogueras Blanchard, al **Pavelló Mies van der Rohe**.
- **Visites guiades a mida** per a membres i/o clients d'entitats locals.

A dalt, visita guiada a «Col·lecció MACBA. Preludi. Intenció poètica»; amb Clàudia Segura, cap de col·lecció del museu. Esquerra: trobada amb l'artista **Emma Talbot** (guanyadora de la VIII edició del Max Mara Art Prize for Women), l'artista **Bernat Daviu (Bombon Projects)** i **Patricia Sorroche** (cap d'exposicions del Museu Tàpies) al voltant de la pràctica pictòrica d'ambdós artistes i la seva relació amb l'obra d'Antoni Tàpies. Amb la col·laboració de **Collezione Maramotti** i el **Museu Tàpies**. Dreta: intervenció a càrrec de **Fito Conesa**, artista representat per **House of Chappaz**, juntament amb **Claudia Schneider** i **Siddarth G. Singh**, i presentació del Festival Art Explora Málaga a càrrec de la comissària **Rosa Lleó**. Amb la col·laboració d'**Art Explora** i **Museu Tàpies**. Fotos: Rafa Arocha.

3. PÚBLICS

3.1. PROGRAMA PÚBLIC

Barcelona Gallery Weekend es dirigeix a **tota la ciutadania de Barcelona i els seus voluntants**, a qui van adreçades les exposicions en les galeries participants i les activitats que les complementen durant el cap de setmana.

L'objectiu és donar a conèixer, mitjançant un esdeveniment festiu i ric d'iniciatives, l'existència d'una programació d'art permanent i contínua, oberta al públic de forma gratuïta tot l'any, i estimular els valors culturals entre la ciutadania.

A més de les exposicions i activitats complementàries, BGW2024 ha oferit:

- **ARCO GalleryWalks**

Rutes guiades a les galeries participants, on galeristes i artistes han explicat de primera mà les exposicions als i les assistents. Una iniciativa que compta amb el suport de la Fundación ARCO per apropar el públic general a l'art contemporani.

- **BGW FAMILIAR**

Quatre visites actives especialment pensades per a famílies amb la canalla. A través d'activitats participatives, com ara jocs i diàlegs, els i les nenes, així com les persones adultes que les acompanyaven, s'han apropiat a l'obra de **Lúa Coderch a àngels barcelona** i **Catalina León a Mayoral**.

- **ITINERARIS RECOMANATS: El passeig de...**

Set comissaris i comissàries del context local han proposat set itineraris per passejar la ciutat a través les galeries de BGW. Els seus textos-guia (en les pàgines següents) han estat disponibles al web perquè qualsevol persona pogués seguir els seus relats i encaminar-se d'exposició en exposició.

Itineraris recomanats

El passeig del comissari Xavi Acarín

A través de les quatre exposicions que visitarem, ens endinsarem en una consideració del cos humà i la seva representació en relació amb l'espai construït i natural. En el debat sobre les implicacions de la transició ecològica, els artistes inclosos en aquest passeig desenvolupen una reflexió crítica que avança en una transformació cultural expressada en les nostres relacions amb el fet material i les nostres formes d'habitar un paisatge danyat. En aquest procés de reparació, com podem iniciar una regeneració col·lectiva? Fins a quin punt aquesta ens posiciona com a humans desitjants? Quines formes de representació contribueixen a aprofundir en els objectius de justícia social i ambiental?

Si per a **Fluxà (Bombon Projects)** la vinculació del cos humà en un ecosistema implica reconèixer les influències, les simbiosis i les interdependències, per a **Beatriz Olabarrieta i Mario Santamaría (Dilalica)** el desconcert i la intervenció arquitectònica en l'espai inciten un mode d'edició que va més enllà de la representació, per introduir-nos en consideracions econòmiques i tecnològiques.

Per la seva part, **Sito Mújica (Pigment Gallery)** s'endinsa en la imatgeria del cos humà i les seves referències clàssiques des d'una problematització de la seva construcció, combinant la intel·ligència humana i l'artificial. I en la fotografia de **Masao Yamamoto (Galeria Valid Foto BCN)** trobem una composició d'elements amb els quals definir un espai d'harmonia i contrast entre cultura i natura.

Com diu Hito Steyerl a «Cut! Reproduction and Recombination», un assaig referenciat a l'exposició de Dilalica, si la industrialització produeix un cos artificial i alienat, de la fàbrica al ball sincronitzat, el cos de la postproducció, del capitalisme 24/7, és un cos espasmòdic, precari, mediat digitalment, aïllat, medicat i insomne. L'alternativa que Steyerl assenyala és la cinta feta de petons censurats que apareix al film Cinema Paradiso, petons que amenacen la família i la propietat privada, que creen «vectors de passió i afecte», moments compartits de cossos que s'entrellacen i es besen en un intercanvi únic i generen un cos més, una col·lectivitat temporal. En aquest passeig ens besarem, i buscarem com els artistes ens ajuden a imaginar altres formes de relació amb l'entorn mentre ens desplaçem per una de les zones més sensuals de Barcelona.

Imatge esquerra: visita guiada a «It is all about love», de **Beate Höing**, a **Víctor Lope Arte Contemporáneo**.

Itineraris recomanats

El passeig del comissari David Armengol: *La feina del dibuixant*

En descobrir el llistat d'artistes que coincidien en aquest recorregut per **Galeria Alegria, ethall, Ana Mas Projects i L21**, vaig pensar automàticament en un petit assaig de l'escriptor i artista expressionista Alfred Kubin (1877-1959) titulat *La feina del dibuixant*. En aquest llibret, Kubin elogia i reivindica la pràctica d'aquell o aquella que decideix fer art a través de la simplicitat de recursos. Kubin parla d'una ploma, tinta xinesa i paper com l'únic necessari per —continua dient— «inventar criatures, imaginar i justificar coses impossibles». Torno a llegir en diagonal el llibre de Kubin i em deixo anar per les seves il·lustracions, en les quals escenes fantasmals, oníriques i simbòliques conviuen i transmeten un sentiment d'atracció i angoixa; i això, encara que no ho vulguem, sempre ens fascina una mica.

Imagino doncs les connexions entre els imaginaris plàstics de **Jorge Diezma, Phillip Röcker, Rasmus Nilausen, Michael Lawton i Fabio Viscogliosi**. Malgrat les diferències, tinc la sensació que les seves obres mantenen tant l'essencialitat com l'estranyament enigmàtic que defineixen l'escriptura i els dibuixos de Kubin. I no tant per la referència expressionista com per un halo de misteri que, de maneres disperses, afecten els cinc artistes: barroquisme dramàtic (Diezma), materialitat extrema (Röcker), abstracció narrativa (Lawton i Nilausen) i relat metafísic (Viscogliosi).

Però, al marge de formes i discursos, em refereixo també a la capacitat de començar una cosa de zero: una tela buida, un tros de fusta, un full..., i com, a partir d'aquí, sorgeix una idea fixa i concreta derivada d'un dubte existencial (Rasmus Nilausen), o un possible camí, un trànsit físic i narratiu cap a algun lloc imprecís (Michael Lawton), o visions que desborden la nostra comprensió, el nostre seny (Jorge Diezma), o una acumulació inesperada de materials (Phillip Röcker), o simplement veiem una sèrie d'animals humanitzats que cerquen alguna cosa (Fabio Viscogliosi). En realitat, i ja sigui des d'una narrativa figurativa explícita, una aproximació abstracta o, més aviat, mitjançant un equilibri rar entre el que podem identificar i el que no, les obres i exposicions d'aquest recorregut ens animen a connectar amb un plantejament cosmogònic. És a dir, cada artista ens mostra un univers paral·lel on conviuen l'autoreferencialitat —l'art que parla de l'art mateix— i una sèrie de missatges rotunds i poètics sobre la realitat i el present. I, gratament, ens trobem amb un pensament artístic més individual que col·lectiu, més abstret que activista, i està bé que sigui així.

Itineraris recomanats

El passeig de la comissària Cèlia del Diego: *La qüestió del testimoni*

La qüestió del testimoni, que travessa àmbits tan diversos com la filosofia, la literatura o les pràctiques artístiques, recentment s'ha vist immersa en un canvi de paradigma afavorit pels mitjans audiovisuals i sobretot per la democratització de les noves tecnologies que propicien la publicació de la vida quotidiana a les xarxes.

La significació històrica i política del testimoni es consolida com una forma fiable d'accedir a la veritat que només es pot conèixer en primera persona durant els anys seixanta, en el context dels processos judicials del genocidi jueu. Ha estat determinant l'experiència del sistema d'extermini nazi, que va pretendre canviar el curs de la història i, al mateix temps, esborrar el rastre dels mètodes utilitzats per fer possible el canvi. És en aquest marc que la narració de la vivència abandona l'espai privat per agafar rellevància social. Comença «l'adveniment del testimoni» —en paraules d'Annette Wieviorka—, que suposa un gir radical en la construcció de la memòria del genocidi i de la noció de testimoniament.

L'itinerari pren com a punt de partida la reflexió de Michel Foucault que estima que la cultura, més que el mitjà per fer arribar les veritats a aquells que no les veuen i en nom dels que no poden dir-les, és l'eina amb la qual revelar les polítiques de l'enunciat, els sistemes mitjançant els quals ens arriba la informació. Els projectes artístics que presenten les galeries **3 punts, Mayoral i RocioSantaCruz** recullen recerques que potser a priori no tenien propòsits testimonials, però que són resignificades en la construcció de la narració. S'hi entrellacen diverses tendències: la vivència autobiogràfica a través del relat visual de **Jan Schüler**, que reflecteix l'Alemanya en la qual ha crescut, marcada pel nacionalsocialisme, l'antisemitisme i els camps de concentració i d'extermini; la documentació d'esdeveniments viscuts a través de l'experiència dels altres, a la mostra en la qual **Vicenç Altaïó** revisa l'eufòria dels anys vuitanta a la Barcelona postfranquista, on es van confrontar la cultura de masses hereva del model liberal i la pedagogia social del vell comunisme; o bé una perspectiva més poètica vinculada amb la materialitat, com les teles reutilitzades que intervé **Catalina León**, en les quals posa en relació les marques i els indicis de la vida anterior de les teles amb l'apropiació de motius iconogràfics de la pintura italiana i d'ornaments arquitectònics, o les creacions de **Lionel Sabatté** a partir de la pols, els pigments i els residus trobats prop de les pintures rupestres del Cocó de la Gralla, a les Terres de l'Ebre, que posen l'accent en l'empremta del temps sobre la matèria i la connecten directament amb esdeveniments pretèrits.

Itineraris recomanats

El passeig del comissari Carles Guerra: *Girs argumentals, cinc exposicions*

Anar de galeries és una expressió que entranya alguna cosa més que veure exposicions. Entrar i sortir dels establiments implica trepitjar el carrer, passar d'un barri a l'altre. Tot plegat fa l'efecte d'un muntatge fílmic. La pel·lícula que en resulta, però, és imprevisible i suma episodis molt sovint irreconciliables. Els girs de l'argument no els controla ningú. Cinc galeries a l'Eixample Esquerre donen prou material per a un llargmetratge. Els primers plans s'obren amb una barreja de ceràmiques i pintures. L'artista que exposa a la Galeria **Víctor Lope** és **Beate Höing** (Coesfeld, 1966), coneguda per la seva fina ironia, que reprèn un repertori visual més propi d'una burgesia desvergonyida, sense complexos. Tant és així que aconsegueix fer-nos dubtar. Tal vegada tot plegat és més crític del que sembla a primera vista. Ara bé, la saturació ornamental de Beate Höing no ens prepara gens ni mica per al que ve després: **Eugenio Merino** (Madrid, 1975) a **ADN**, en companyia de **Julio Anaya Cabanding** (Màlaga, 1987) i, encara que no formi part del programa de BGW, Robert Filiou (Sauves, 1926-Les Eyzies, 1987). La galeria de Miquel Àngel Sánchez s'ha guanyat una reputació de tocapiletes. Per això la nova versió del Federico García Lorca de Merino valdrà la pena. Em temo que la qüestió de la memòria històrica serà com la pantalla que et queda quan es bloqueja l'ordinador. O fas una apagada i reinicies, o allí et quedes per a l'eternitat. Una altra cosa, a ADN la política no és contrària al dialecte pop, ans al contrari: aquesta és la marca de la seva política. Julio Anaya seria l'última versió del programari post-pop, i s'ha de dir que la cosa es posa interessant. Però tot just en aquest punt cal desplaçar-se uns quants carrers.

El passatge Mercader és com el mig quilòmetre de l'art a Barcelona. Allí s'hi trobaran propostes com les de la **Galeria Marc Domènech, Zielinsky i ProjecteSD**. Tal com diu Lluïsa Faxedas, les recuperacions feministes celebren noms als quals s'havia negat la publicitat, alhora que provoquen un entusiasme reparador. Les pintures d'**Esther Boix** (Llers 1927-Anglès 2014) realitzades entre el 1955 i el 1977 posen a prova aquesta fam de restitució. Serà aquesta l'exposició que redimirà una artista tan necessària com Esther Boix? Un portal més amunt, les sèries fotogràfiques de **Claudio Goulart** (Porto Alegre, 1954-Amsterdam, 2005) ens recordaran l'experimentalisme d'Ulises Carrión. Un tribut a l'art dels nòmades globals els coscos dels quals van somatitzar la geopolítica dels anys 1980. Per acabar, més fotografia a ProjecteSD amb un habitual de la casa, **Jochen Lempert** (Moers, 1958), també un dels esperits més heterodoxos i lliures. Com és habitual en ell, esperem que l'insòlit farà acte de presència en cadascuna de les seves obres. I si no, segur que val la pena igualment. Jochen Lempert no et deixa mai indiferent.

Itineraris recomanats

El passeig de la comissària Sofia Lemos: *Imatges més enllà de la imaginació i l'imaginari*

Quines són les operacions formals amb les quals percebem alguna cosa com a imatge o realitat? Com percebem el que mirem?

Susan Sontag, la inigualable crítica estatunidenca, comença la seva reflexió sobre la nostra fascinació per les imatges del passat amb [l'al·legoria](#) de la caverna de Plató, en què els humans experimenten la realitat com una sèrie d'ombres projectades sobre una paret. Com les ombres, diu, les fotografies superen i suplantent la realitat.

En el seu assaig «A la caverna de Plató», Sontag descriu com la vida s'estructura cada cop més com si sempre es veiés a través de l'objectiu d'una càmera, i argumenta que la «realitat» i el seu derivat, la «imatge», són conceptes que es desplacen i canvien dins de cada cultura al llarg del temps. Escrit el 1977, el discurs de Sontag sobre l'apropiació de la realitat i la idealització de la imatge no podria haver sigut més premonitori. Com Plató, Sontag creu que les imatges poden reemplaçar les experiències de la realitat i convertint visions parcials en veritats. El «món de la imatge» es converteix doncs en una cosa més real que la realitat.

En aquest passeig conscient per les galeries, ens endinsarem en la paradoxa d'un món ric en imatges, però aparentment desproveït d'imaginació, alhora que abordarem la diferència entre l'imaginari i l'imaginari. Situant l'arrel del significat de l'imaginari en la imatge i la seva capacitat per generar imaginari socials, examinarem les obres de quatre artistes que, en distinta mesura, oferiran capacitats crític-creatives d'abordar les nostres maneres passades i actuals de relacionar-nos amb les imatges.

Per a **Lúa Coderch**, artista establerta a Barcelona, el començament d'una reunió pública, ja sigui una classe, una performance, un concert o una exposició, implica un distanciament, per imperceptible que sigui, entre l'abans i el durant: per exemple, una veu es projecta o amplifica, o una determinada disposició espacial crea les categories de públic i del que s'està veient. Aquest distanciament permet que sorgeixi una certa realitat i, amb aquesta, múltiples relacions i interaccions entre els elements presents. L'inici d'aquestes operacions formals crea una escena, la unitat de significat i acció que, segons Coderch, descriu més bé el nostre temps. En paraules de l'artista, «l'escena, aquella situació en la qual ens trobem ara, el que experimentem, sentim, pensem, amb la informació que tenim circumstancialment al nostre abast, no és només el que ens fa sentir, és també una unitat d'acció, allò a què reaccionem».

Seguint l'especulació de Coderch sobre les implicacions d'una escena a àngels barcelona, que necessàriament produeix un distanciament que intensifica la nostra atenció, ens desplaçarem a Chiquita Room, on l'artista britànic instal·lat a Londres Louis Porter examina la manifestació contemporània de la distància: la distància entre les coses, les idees i nosaltres mateixos amb el món. Es pregunta: «En l'era de la connectivitat, per què tot sembla ser tan lluny?». Prenent la noció d'aura de Walter Benjamin per descriure la nostra fascinació per les imatges del passat, Porter combina diverses tècniques fotogràfiques amb materials trobats, com ara manuals de quiromància, documentació d'eclipsis solars, exercicis victorians de trigonometria, il·lustracions enciclopèdiques i revistes de divulgació científica, per interrogar la circulació de les imatges i les tecnologies de reproducció que poblen els nostres imaginari socials de distància i proximitat.

Finalment, a Sala Parés, un diàleg entre el fotògraf britànic Michael Kenna i l'artista mallorquí Toni Catany desplega més de setanta obres entre les seves visions singulars i personals de la ciutat de Venècia i sèries de natures mortes. Malgrat que els fotògrafs no es coneixen, les seves obres estan vinculades per una manera de mirar que es va reflectir inicialment en l'exposició «Michael Kenna, Toni Catany: Confluències», inaugurada al Centre Internacional de Fotografia Toni Catany de Lluçmajor (Mallorca) el 2023.

Sontag va escriure que les fotografies tenen l'efecte de «fer-nos sentir que el món està més disponible del que realment ho està». Potser, amb els seus enfocaments dispersos, aquests quatre artistes poden incitar-nos a considerar quines imatges volem reproduir avui si volem tancar la bretxa entre qui veu i què es veu sense deixar de ser conscients de les múltiples dimensions de la realitat.

Itineraris recomanats

El passeig de la comissària Patricia Sorroche

«En aquest procés, aviat advertirem que la mutació del paisatge urbà implica també una mutació en el paisatge humà.»

José Luis Guerín

El 2001, una enorme grua cavava un forat al Xinès de Barcelona per construir un bloc d'habitatges. La transformació del paisatge d'aquest barri emblemàtic va ser filmada per José Luis Guerín, i va donar peu a la necessitat de repensar les ciutats i els seus paisatges, no només com a espais arquitectònics, sinó com a llocs des dels quals resignificar-nos com a societats, per no perdre'ns en laberints borgians, on el ser i les comunitats poden acabar desapareixent.

L'arquitectura de la ciutat, el seu deambular, les seves interconnexions i les seves cultures formen un complex entramat de relacions sinàptiques, que miren de situar-nos en llocs de trobada comuns. Des d'una consciència d'interespècie, o en la construcció de les memòries col·lectives a partir de les singularitats, s'assumeix una relectura urgent dels discursos hegemònics de la història, visibles a les nostres ciutats. En aquests llocs, la cultura popular es converteix en lluita política, simbòlica i de resistència, per la igualtat de classe, raça i gènere. Des d'aquestes perspectives comencem a transitar entre els quatre artistes i galeries.

Des de **House of Chappaz**, **Carles Congost** apunta directament a la lluita i la defensa dels drets LGTBQ+ a través dels sons electrònics de Bronsky Beat a *Small-town Boy*; en una nova assimilació del projecte que va presentar a Es Baluard, l'arpa-bust de *Somerville* ens recorda com els símbols són transmissió i al·legoria, i com podem entendre el folklòre i la cultura popular com a llocs de coneixement i pensament des d'on poder assumir la subversió dels discursos hegemònics entorn de la interseccionalitat de gènere.

Uxval Gallery presenta el treball de **Yeonsu Lim** *Wrapped*, que proposa un exercici de significació de la pràctica artística mateixa entorn de la simbologia monumental de les ciutats. A partir del projecte fallit de Christo i Jeanne-Claude de tancar el monument de Colom el 1975, Lim ens ofereix la possibilitat de tancar o embolicar certs monuments o escultures de la ciutat que són identitaris; però, què passaria si ocultéssim aquests símbols? Quines serien les altres històries de la ciutat? Podem imaginar-nos altres llocs fora de les posicions historicistes i antropocèntriques en què ens situa la Història? La seva pràctica ens porta directament a la proposta de **Gianluca Iadema** a **Suburbia Gallery**, que, a través d'una poètica del llenguatge visual, musical i tecnològic, a *From, maybe to...* ens ofereix estructures arquitectòniques complexes on crear altres memòries personals i col·lectives. A partir d'un algorisme natural i autoreferencial fusiona alguns dels seus records amb elements visuals o musicals per construir noves genealogies, records que arriben a transformar la realitat o la imaginació.

Finalment, la proposta d'**Artur Ramon** amb l'obra de **Jordi Ortiz** *+373 arbres* ens retorna a aquest trànsit per la ciutat perquè ens fixem en el que ens acompanya però que no sembla significar-nos. A partir d'una poètica visual, ens ofereix un deambular per la ciutat a partir de fotografies dels arbres que hi ha al nostre voltant, els mateixos que ens acompanyen en el nostre caminar, des d'una mirada ecosistèmica per arribar a reconèixer-nos en un «jo» relacional amb el que ens envolta; perquè la «mirada» també és un agent polític-social que treballa per oferir unes cosmovisions noves del lloc que habitem.

Itineraris recomanats

El passeig de la comissària Linda Valdés: *Notícies d'alguna banda*

Estimada T, aquí hi ha unes quantes coses de les quals vull parlar amb tu. Tinc algunes notes prèvies;

[d'1] una escena en què sembla que encara no ha passat res, una tela en blanc a la qual ja li toca el pinzell (i també està passant alguna cosa al revers), i unes cariàtides contemporànies en què no veiem què aguanten amb el cap, però sí les agulles que els sostenen la roba; [de 2] una sèrie de gestos provocats per (re)trobadetes, algunes de fortuïtes, entre objectes que han conviscut cinquanta anys en un mateix lloc, com la d'un llibre del 1939 el títol del qual s'acaba amb la paraula guerra, i una gerra de litre que estava buida; [de 3] les retícules del paper mil·limetrat —amb la seva certesa i precisió—, fotografies antigues i altres capes d'un llenguatge propi per a una denúncia necessària; [de 4] el color de pigments purs i la matèria que fan frontera, construeixen límits que de vegades pot unir un fil vermell, de vegades l'arruga, de vegades el frec.

Què ens ofereix veure tot això? A què respon? On fa que dirigim l'atenció? Què ens explica? Què ens expliquem?

Les narracions es fan presents i l'epistemologia a la qual responen o que qüestionen també. I si no es tracta tant d'explicar-se com d'implicar-se?

Ja saps que tinc un període de pensar en els plecs del temps, incloent-hi el futur amb les seves múltiples possibilitats i els imaginaris que estem creant per a aquestes possibilitats. Segurament és per buscar respondre amb Fisher, una vegada més, al realisme capitalista que planteja que avui és més fàcil imaginar-se la fi del món que la fi del capitalisme.

Per tu em va arribar la referència de Morris i les seves *Notícies d'enlloc*. En pensar en aquest recorregut per les exposicions de **Gino Rubert a la Galeria Senda** [1], **Richard Wentworth a Prats Nogueras Blanchard** [2], **Nieves Minguez a Fuga** [3] i **Lluís Lleó a Taché Art Gallery** [4], em plantejava les seves peces com a notícies d'alguna banda i especulava sobre una possible persona d'un altre temps que les troba. Seguint aquest fil m'he proposat indagar el que diuen de nosaltres. Ja t'aniré explicant més coses. Una abraçada.

3.2. PROGRAMA PROFESSIONAL

Dirigit a tots els agents del món de l'art que s'hi dediquen activament amb l'objectiu de fomentar les sinergies, enfortir xarxes, generar col·laboracions, i afavorir acords comercials, el programa professional ofereix activitats exclusives, visites acompanyades per comissaris i comissàries locals a les exposicions, i actes socials per al «networking».

En formen part **col·leccionistes privats i institucionals, «art advisors», comissaris i comissàries independents, representants d'institucions artístiques i periodistes i crítics tant de l'àmbit local com estatal i internacional.**

A sota, **esmorzar de benvinguda** al Convent dels Àngels del MACBA, a la dreta, Passeig amb el comissari Carles Guerra i visita a l'estudi de l'artista Mario Santamaría a Trama34.

3.3. PROGRAMA D'ADQUISICIONS

El Programa d'Adquisicions es dirigeix a **fundacions, empreses i col·leccions privades que es comprometen a incorporar a les seves col·leccions obres d'entre les presentades per les galeries participants en els seus espais.**

El programa contribueix a **dinamitzar el mercat artístic** local, i per tant la **relació entre col·leccionisme i galeries**, agents imprescindibles en la promoció dels i les artistes representats.

La 8ª edició del Programa d'Adquisicions ha comptat la implicació de set entitats, les quals han seleccionat les obres lliurement i en relació directa amb les galeries participants:

La **Fundació Vila Casas**, fidel a aquesta iniciativa des de la seva primera edició el 2017, és una institució sense ànim de lucre fundada per l'empresari Antoni Vila Casas (Barcelona, 1930-2023) el 1986 per promocionar l'art contemporani català. En l'actualitat compta amb quatre espais expositius.

S'ha sumat per primera vegada la **Fundació Sorigué**, que des de l'any 2000 construeix una de les col·leccions d'art contemporani més importants de l'Estat. El fons de la col·lecció es troba al museu de la Fundació Sorigué a Lleida on es programen exposicions temporals per promoure la creació contemporània.

S'hi afegeix també aquesta edició la **Fundació Úniques**, que vetlla per la promoció i difusió de l'obra de dones artistes contemporànies als Països Catalans, donant-les visibilitat en l'àmbit local i internacional, postant especial èmfasi en la igualtat d'oportunitats en l'àmbit artístic.

MIA Art Collection s'incorpora, així mateix, al programa: una col·lecció d'art privada destinada a promoure les dones artistes i la seva obra. La mirada feminista d'Alejandra Castro Rioseco, filantropa i col·leccionista privada, l'ha motivat a crear una col·lecció única que expressa la visió de la dona artista, tenint en compte la discriminació i les desigualtats de drets de gènere a les quals encara s'enfronten les dones.

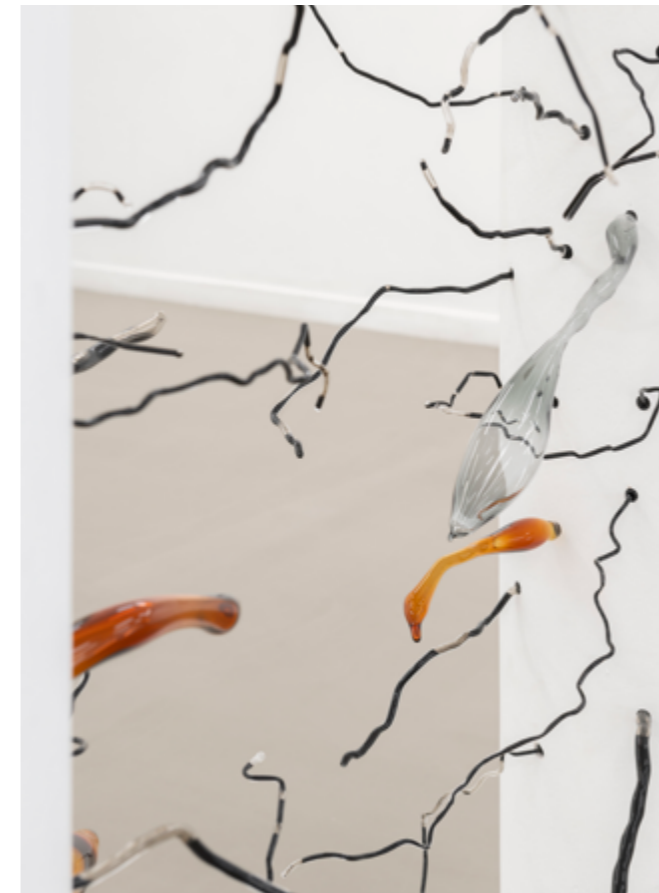
Se suma també **The Social Hub**, que, impulsat pel propòsit de crear una societat millor, és pioner en la indústria hotelera híbrida, oferint espais on hostes de tots els àmbits de la vida poden aprendre, quedar-se, treballar i jugar. Amb hotels situats a les ciutats més dinàmiques d'Europa, connecta i crea una comunitat única de viatgers, estudiants, professionals de negocis, veïnes i més.

S'hi afegeix al **zardoiz.club**, galeria virtual fundada el 2020 pel col·leccionista i curador brasiler-espanyol Tales Tommasini, dedicada a l'art digital. Ha presentat més de 30 exposicions amb obres de la seva col·lecció i d'artistes i institucions de tot el món, i comissionat obres digitals d'artistes com Regina Silveira, Ana Maria Tavares, Novíssimo Edgar o Theo Firmo, entre altres.

I, finalment, es reincorpora la **Col·lecció Manuel Expósito**, una col·lecció eclèctica iniciada el 1995 amb artistes de la segona part del s. XX i que es complementa amb obres d'art pop, Street art, hiperrealisme i conceptualisme amb caràcter crític, apostant en l'actualitat per artistes nacionals emergents i de mitja carrera.

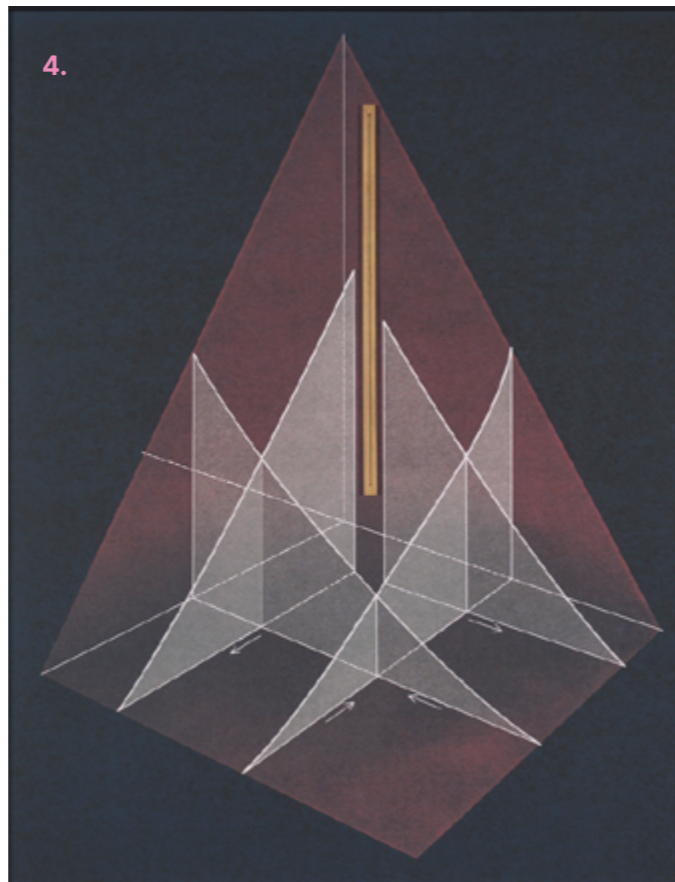
FUNDACIÓ VILA CASAS
Bombon Projects
Lara Fluxà: Zuulm, 2024
Vidri i ferro
10 × 140 × 10cm

FUNDACIÓ SORIGUÉ
Bombon Projects
Lara Fluxà: Tarrt, 2024
Vidre i oli de motor
100 × 80 × 25 cm

FUNDACIÓ ÚNIQUES
Chiquita Room
Laura Zuccaro: Tot plegat, 2024
Feltre natural i teixits varis, cordes d'escalada, veles, varetes, massa, porcellana, paper i granadures.
136 × 24 × 25 cm

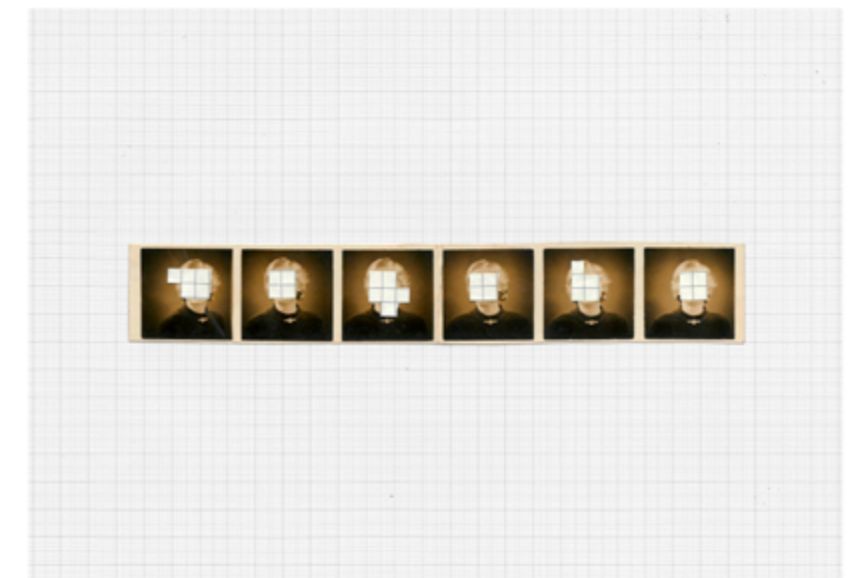
ZARDOZ.CLUB POR TALEs TOMMASINI
1. Galeria Uxval Gochez
Félix Campean: Death Chestnut tree II, 2023
 Oli sobre tela. 56.5 × 66.5 cm

2. Ana Mas Projects
Michael Lawton: Enodia III, 2024
 Oli sobre taula. 55 × 46 cm

3. House of Chappaz
Carles Congost: Black Hole, 2024
 Impressió fotogràfica sobre Hahnemühle
 42 × 42 cm

4. Chiquita Room
Louis Porter:
 The Distance Between Us | Norway, 2024
 Impressió de tinta pigmentada sobre Hahnemühle
 Photo Rag 308 i vara de fusta d'iroko recuperada, gra-
 vada amb làser i acabada a mà. 73 × 71 × 4,5cm

COLECCIÓN MANUEL EXPÓSITO
ADN Galeria
Julio Anaya: After Joan Miró. El sol abrazando, 2024
 Acrílic i oli sobre cartó trobat
 27 × 23 cm
 Peça única

MIA ART COLLECTION
FUGA
Nieves Mingueza: 1 www collage b&w, 2024
 Impresión papel Fine Art Giclée Matt Fibre
 30 × 21 cm

4. COMUNICACIÓ

RECULL DE PREMSA

The Collector is Present + Barcelona Gallery Weekend 2024

Total impactes: 243 notícies
Total audiència: 61.838.567 persones
Total valoració: 1.304.267,76 euros

BGW EN LÍNIA

barcelonagalleryweekend.com

[Instagram](#) | [Facebook](#) | [X](#) | [Linkedin](#)

[Vimeo](#)

5. ENTITATS COL·LABORADORES

Barcelona Gallery Weekend agraeix el suport de les següents entitats:

Institut Català de les Empreses Culturals de la Generalitat de Catalunya (ICEC), Insitut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona (ICUB), departament de Cultura de l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat, Ministeri de Cultura i Acció Cultural Espanyola, a través del programa PICE-Visitants.

Fundació "la Caixa" | Art Explora | Fundación ARCO | Cuatrecasas | ESDI | MACBA | Museu Tàpies | Collezione Maramotti | Fundació Mies van der Rohe | Fundació Vila Casas | Fundació Sorigué | Fundació Úniques | MIA Art Collection | The Social Hub | zardoiz.club x Tales Tommasini | Colección Manuel Expósito | CUR8 | RedCollectors | BCN Spirit | LAN | The Green Wine Philosophy | El Àguila | Fever Tree | Manifesta 15 Barcelona Metropolitana | MVIPS | La Vanguardia | exhibart.es | Betevé | Spider_NET | weekends.org

6. EQUIP

Codirecció:

Mariña Á. Pino i Andrea Rodríguez Novoa

mapino@artbarcelona.es | andrea@artbarcelona.es

Programa Professional:

Andrea Rodríguez Novoa

Assistent de comunicació i coordinació:

Alessa Alcántara

Comitè de selecció, membres de la junta directiva d'ArtBarcelona. Galeries:

President: Quico Peinado (àngels barcelona)

Vicepresidenta primera: Patrícia de Muga (Prats Nogueras Blanchard)

Vicepresidenta segona: Ana Mas (Ana Mas Projects)

Secretari: Joana Roda (Bombon Projects)

Tresorer: Victor Lope (Victor Lope Arte Contemporáneo)

Vocals: Silvia Dauder (ProjecteSD), Marc Domènech (Galeria Marc Domènech), Joan Anton Margall (Sala Parés), Miguel Ángel Sánchez (ADN Galeria).

Guies: Sandra Costa, Pilar Cruz, Jordi Garrido, Carla Gimeno, Anna Pahissa Deulofeu, Diana Rangel, Sofía Williamson, Arantxa Zulema.

Comissàries passejos: Xavier Acarín, David Armengol, Cèlia del Diego, Carles Guerra, Sofía Lemos, Patricia Sorroche, Linda Valdés.

Documentació fotogràfica: Rafa Arocha

Documentació videogràfica: Paula G. Monar

Prensa: Teresa Vallbona

Disseny: Todojunto

**barcelona
gallery
weekend**

Un
projet de:

ART + B. ArtBarcelona.
Galleries

barcelonagalleryweekend.com